

[Estrup]

tror jeg i hvert fald vil hjælpe på det i den del, der hedder forskningsomprioriteringen. Men det er en af de ting, som jeg stadig væk tror er et reelt problem; uanset at man kan pege på, at de eksterne bevillinger er knap så omfattende som andre steder, føles det af institutionerne som et klart problem.

Det fører mig over til den anden del, som også vedrører ministerens svar, nemlig spørgsmålet, hvordan denne vægt på programbevillinger og specielle initiativer påvirker institutionerne, og om det faktisk betyder en større konkurrence og en bedre forskningsindsats på institutionerne, end man ellers ville have fået. Det er da klart, at det kan man se nogle steder at det gør, men jeg synes også, man skal være opmærksom på, at sådanne strategiske forskningsinitiativer kræver en meget nøje og omhyggelig planlægning, før de føres ud i livet, ikke mindst hvis de også skal inddrage private virksomheder og føre til den kobling, som vi alle sammen er meget interesserede i.

Jeg har for nylig stiftet bekendtskab med, hvordan bioteknologiske forskningscentre søges etableret. Jeg er ikke imponeret af det, der er kommet ud af det. Jeg mener tværtimod, at man har været meget uheldig med den måde, det er igangsat på, ikke mindst i forbindelse med møder, som er holdt på Farmaceutisk Højskole.

Så vil jeg sige to ting. Det er klart, at dette betyder noget for klimaet. Ikke mindst er disse ting en belastning, når man i forvejen har nedskæringer og føler sig presset på bevillingerne. Hvis man desforuden har problemer med hensyn til, hvordan man henter de bevillinger, der er tilbage, og hvilke initiativer der faktisk sættes i gang, og man måske ikke altid synes, de sættes i gang på det rette grundlag, eksisterer der selvfølgelig et klimaspørgsmål, som påvirker forskningsprocessen i en skæv retning.

Jeg vil gerne slutte med en kommentar til fru Ingerlise Koefoed, som tidligere rejste spørgsmålet om forskningsbibliotekerne. Jeg var meget enig i det, fru Ingerlise Koefoed sagde om nødvendigheden af at sætte midler af også til personaleomstilling. Jeg tror også, det er rigtigt, at ikke mindst nogle af bibliotekerne også inden for Kulturministeriet har problemer. Vi har i forbindelse med de 75 mill. kr., som er afsat, øremærket 5 mill. kr. til initiativer inden for forskningsbiblioteker-

ne. Det er ikke endeligt afklaret, hvordan dette beløb skal anvendes, hvordan det skal fordeles mellem personale og apparatur. Jeg synes – hvis også undervisningsministeren er enig i det – at vi skulle overveje endnu en gang, hvilken fordeling af bevillingen der er den rigtige set i lyset også af de bemærkninger, fru Ingerlise Koefoed kom med.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste, som her blev nævnt, synes jeg også vi skal se på. Jeg kan ikke give en lang redegørelse ved denne lejlighed, men lad os få undersøgt, hvordan vi får mest ud af de 5 mill. kr., vi har sat af til forskningsbibliotekerne som led i finanslovsforliget.

Så skal jeg ganske kort svare fru Jytte Hilten, som stillede mig spørgsmålet, om jeg nu vil løsrive forskningen fra undervisningen. Det var vist noget i den retning, hun spurgte om. Mit svar er klart nej. Men jeg mener, det er helt urimeligt, hvis alle forskere skal have den samme andel af forskningen og den samme andel undervisning. Det har aldrig været meningen. Det er instituttets opgave at fordele forskningsressourcerne, sådan at man får mest mulig forskning for pengene. Jeg har i mit hyrdebrev til institutionerne opfordret til, at man oprettede interne forskningsprofessorater, ud fra den betragtning at ganske som Undervisningsministeriet kan frigøre midler til 25 fuldtidsforskere, vil institutionerne også kunne frigøre midler til fuldtidsforskere i kortere eller længere perioder. Der er masser af institutioner, der i forvejen har en politik, som frigør nogle medarbejdere i et halvt eller helt år fra undervisningsforpligtelser, for derved at give dem mulighed for at koncentrere sig om deres forskning. Det synes jeg er fremragende. Jeg opfordrer til, at man på den måde skaffer sig en forskningspolitik overalt, hvor man ikke har det i forvejen.

Når vi er enige om, at der skal være en sammenkædning mellem undervisning og forskning, så er det umuligt at undgå, at omstillinger inden for undervisningssektoren kommer til at berøre forskningen. Det går jeg ud fra der er forståelse for. Man kan altså ikke på én gang sige, at vi skal bevare en fuldstændig og total sammenkædning mellem undervisnings- og forskningsressourcerne på universiteter og højere læreanstalter, og så